

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ISSN 0903-3505

Lokalhistorisk Forening i
HILLERØD
KOMMUNE

MEDLEMSBLAD

1994-2

FORSIDEBILLEDET viser "Annaborg", Frederiksværksgade 2. Bygningen har navn efter amtsforvalter Frederik Christian Brammers hustru Anna. Det oprindelige "Annaborg", som amtsforvalteren lod opføre i 1782/83, var en firelænget gård. Den tjente både som bolig for amtsforvalteren og som amtsstue. I 1939 blev den oprindelige hovedbygning erstattet af det nuværende "Annaborg", og i 1947 blev de tre gamle sidelænger revet ned. Amtsrådet holdt i mange år sine møder i hovedbygningen.

MEDLEMSKONTINGENT

På generalforsamlingen i marts var der tilslutning til bestyrelsens forslag om uændret kontingent for 1994. Årskontingentet er altså stadig kr. 100, idet pensionister og studerende dog kun betaler kr. 50.

Man bedes benytte det indbetalingskort, der følger med nærværende medlemsblad. Betal venligst senest den 10. juni.

De nye medlemmer, der allerede har betalt for 1994, modtager ikke noget indbetalingskort.

For at undgå forsinkelser ved udsendelsen af medlemsbladet m. v. bedes man give oplysning om eventuel adresseændring til kassereren. Skulle der være fejl i navn og/eller adresse, som hidtil anført herfra, bedes også dette meddelt, eventuelt telefonisk: 42 26 24 32.

Amtskontoret omfattede efter min ansættelse 11 personer...

Vi fortsætter Elisabeth Inglebys beretning om de mange år, hun var ansat på Frederiksborg Amts kontor. Den første artikel stod i medlemsblad nr. 1994-1.

Under og lige efter krigen havde jeg flere afvekslende "udgående forretninger". Under krigen havde vi således ansat 2 såkaldte prisinspektører, der ved kontrolbesøg skulle sikre, at de gældende prislove blev overholdt. Desværre blev de efter nogen tid for godt kendte ansigter i amtet med det resultat, at priserne var korrekte ved deres besøg. Derfor blev jeg engang imellem udlånt for at deltage i deres arbejde. Jeg gik f. eks. ind hos en grønthandler i Hundested og købte et kilo æbler, hvorefter vi kørte til nærmeste politistation og foretog kontrolvejning. Ved frokosttid fandt vi det naturligvis opportunt at kontrollere en kro i amtet for at sikre os, at kroværten overholdt prisbestemmelserne!

Efter krigen var jeg skrivende medhjælp for en kommission, der drog rundt og vurderede skaderne på de ejendomme, der havde været inddraget af tyskerne, som regel til indkvartering af deres flygtninge. Kommissionens formand var daværende indenrigsminister Smørum. Arbejdet gled bedst fra hånden om formiddagen, for til frokost ville Smørum grumme gerne have en snaps eller to, hvilket resulterede i, at han blev helt overdådigt søvrig!

Sidst i 1940'erne var jeg ude med en kommission, der skulle kortlægge, hvilke lokaliteter i Frederiksborg Amt

der kunne stilles til rådighed ved en evakuering af Stor-københavns befolkning. Vi "udskrev" alt lige fra hoteller, skoler og forsamlingshuse, ja sågar menighedshuse.

Denne kommissions formand var amtslægen, der hvert eneste sted trådte frem og meddelte: "Vi kommer i en makaber anledning". Denne faste indledning gjorde efterhånden, at resten af kommissionen stod i baggrunden og fniste upassende. Alt skulle beskrives og opmåles, og vor tekniske sagkyndige var en ingeniør fra amtsvejvæsenet, der engang snerrede ar- rigt ad mig, fordi jeg ikke vidste, hvad en standurinal var for noget. Han tog mig ublidt i armen, trak mig ind på et herretoilet og pegede på omtalte indretning. Jeg følte mig nu ret uskyldig, al den stund, jeg aldrig havde frekventeret et herretoilet og derfor aldrig havde stiftet bekendtskab med en sådan tingest.

Senere fik jeg til opgave at revidere folkepensions- og invalidepensionsberegningerne i alle vore 42 kommuner. Der foretoges regulering hvert års 1. april og 1. oktober, og mens de små kommuner sendte beregningerne ind på amtskonto- ret, var det mere praktisk, at jeg i stedet tog ud til de store kommuner og foretog revisionen på stedet der.

I 1949 tillod jeg mig at få en datter, hvilket betød en måneds afbræk i arbejdet. Jeg var så heldig, at min mor var villig til at passe mit barn, men alligevel syntes jeg, at det var hurtigt, man forlangte at jeg skulle genoptage ar- bejdet. Jeg prøvede at protestere under henvisning til, at jeg ammede barnet, men man meddelte, at det ikke var nogen hindring, idet jeg ville få lov til at cykle hjem midt på da- gen for at klare den sag.

*

Krigen gik ikke ganske sporløst hen over Amtskontoret i Hil- lerød. En efterårsaften i 1944 gjorde tyskerne razzia i Hil- lerød, hvorunder min chef Bianco Boeck og inspektøren på arbejdsanstalten Skansegården sammen med andre kendte bor- gere i byen blev taget.

Vi havde nok haft en mistanke om, at Boeck med sin mi- litaristiske tilbøjeligheder var indblandet i modstandskam- pen, og i den kommende tid koncentrerede vi os om at hjælpe

hans kone med praktiske gøremål, såsom udfyldelse af en girokupon, hvilket var et lukket land for hende.

Pludselig en dag blev vort arbejde afbrudt ved, at 2 tyskere i uniform og en dansker dukkede op og brøstigt forlangte at blive vist vej til loftet. Såsnart de var kommet op på loftet, brød de et par bestemte gulvbjælker op og fremviste triumferende et våbenlager og noget, som de hånligt kaldte frihedskæmperarmbind, men som vi ikke kendte på det tidspunkt.

Vi turde næsten ikke tænke på, hvilken tortur Boeck havde været udsat for, før han havde opgivet positionen på våbenlageret. Heldigvis viste det sig siden, at det kun var et ubetydeligt lager, som var henlagt med henblik på, at nogen i en tortursituation havde "noget" at afsløre.

Forøvrigt kom Boeck hjem den 4. maj 1945, idet han var blevet afhentet af en af Bernadottes

Fuldmægtig Bianco Boeck

I 1955 gik personalets sommerudflugt til Bregnerød Kro. Artiklens forfatter, Elisabeth Ingleby, står med en kurv, der gemmer hendes sang til lejligheden.

hvide busser for at blive kørt i sikkerhed i Sverige. Da bus-
sen på vejen passerede Hillerød, så han sit snit til at stige
af. Han var stærkt mærket af opholdet i koncentrationslejren.

Den 4. maj om aftenen, da frihedsbudskabet kom, var jeg
på besøg hos min fars tante lidt udenfor byen. Som altid var
radioen indstillet på England på et bestemt tidspunkt, og der
hørte jeg første gang de ord, der siden er blevet gentaget
så mange gange den 4. maj. Jeg forlod huset for at begive mig
ind til byen, hvor jeg snart blev opslugt af menneskestrømmen.
Jeg tror ikke, at der var nogen mobile Hillerødborgere, der
ikke var på gaden den minderige aften og nat. Det var svært
at holde nogen til arbejdet den herlige forårsdag den 5. maj,
men snart gik livet igen sin vante gang.

*

I 1956 gik amtsrådssekretær Fløystrup på pension, og min chef
Bianco Boeck overtog hvervet som amtsrådssekretær. Der fulgte
deraf, at jeg mere og mere kom til at arbejde med amtsråds-
sager. Det politiske aspekt lå mig heller ikke så fjernt, da
man i mit hjem altid havde været politisk interesseret. Min
mor var således i 2 perioder medlem af det daværende Frederiks-
borg Slotssogns sogneråd, et arbejde, hun gik meget op i. Min
far var i samme perioder medlem af menighedsrådet. De fulgte
begge med interesse, hvad der foregik i amtsrådet.

I 1962 byggede min mand og jeg - båret på inflationsbølgen -
det parcelhus, som vi stadig bebor.

*

I 1957 var vi på en ferietur i Østrig ude for et biluheld,
der kostede mig 7 uger på hospital med et brækket lårben.
Selvom vi havde tegnet forsikring for hjemtransport, måtte
jeg efterlades, idet jeg var ophængt i "lodder og trisser".

Uanset at hospitalet var drevet af en katolsk orden,
gav det mig rig lejlighed til at sammenligne med det dan-
ske hospitalsvæsen. Forskellen i standard ses blandt andet
deraf, at man i Østrig stadig betjente sig af levende ig-
ler på hospitalet til at klare en blodudtrækning på en gam-
mel kone, der oppe på alpen var kommet til at træde på en
rusten rive!

Et år gik udflugten til Skibby Kro. Elisabeth Ingleby er nr. 3 fra højre.

Da jeg kom hjem, blev jeg nogle dage indlagt på vort stedlige centralsygehus. En aften fik jeg besked om, at jeg ville blive kørt ned til et udvalgsværelse, hvor jeg skulle tage referat af et møde om en ny sygehusplan. Jeg forstod, at alt var ved det gamle i amtet!

Da jeg skulle udskrives, målte den kirurgiske overlæge Carl Aaberg, mine ben og udbrød "Det var satans ...". På mit bekymrede spørgsmål om, hvad der var galt, svarede han: "De er lige lange". Det mente jeg, at ben i almindelighed skal være, men han forklarede, at en sådan omgang næsten altid endte med, at det ene ben blev lidt kortere. Hertil kunne jeg triumferende svare "Ikke når man får det gjort i Østrig"!

Under min rekonvalescens hjemme kom posten en dag med 5 kæmpepakker. Jeg havde ikke behovet at undre mig - det var naturligvis alle folkepensions- og invalidepensionsberegningerne fra Helsingør kommune, der var blevet omadresseret til min privatadresse - for hvad skulle jeg ellers foretage mig!

*

Selvom det meste af mit arbejdsliv har beskæftiget mig med sagsbehandling, tog jeg et kursus i stenografi på et

tidspunkt for at kunne afløse den dame, der "tog" amtmandens breve. Jeg husker endnu den første gang, jeg kom op på amtmandens kontor med en stenogramblok fuld af tegn, der var lige så svære at tyde for mig som hebraisk! Amtmand Ulrich førte en stor korrespondance med sin familie, så brevene indledtes ofte med "Kære tante ...". Endvidere yndede han ved specielle lejligheder at begave folk med sine garderminder. De blev møjsommeligt maskinskrevet og derpå indbundet i rødt fløjls. Jeg har haft aversion mod soldaterhistorier lige siden!

Efter at have lært at tyde mine egne stenografitegn - og oven i købet havde givet undervisning i kunsten - følte jeg mig på forkant med udviklingen. Dette være sagt i modsætning til i dag, hvor jeg som den eneste næsten ikke er indviet i EDB'ens mysterier. Min arbejdsplads var således ikke udstyret med nogen terminal, og af nutidens teknologi måtte jeg nøjes med den telefax, der bag min ryg tikkede meddelelser ind dagen lang.

*

Året 1970 blev i mange måder et skelsættende år med indførelsen af den nye kommunalreform og opdelingen mellem amtskommune og statsamt.

Vi fik alle på amtskontoret, der i 1965 var flyttet ud i 18 tidligere lejligheder i en ejendom på Skovledet tilhørende ATP, lejlighed til at vælge, hvor vi ønskede at lægge vor fremtidige arbejdskraft.

Valget for mig var ikke svært, al den stund jeg nu i årevis havde arbejdet med amtsrådsråder. Hvad der kunne bekymre mig mest var, at amtmanden ikke længere var "født" formand for amtsrådet. Formanden skulle i fremtiden være amtsborgmester og politisk valgt med chance for udskiftning hvert 4. år. Den første amtsborgmester blev heldigvis et af amtsrådsmedlemmerne, som vi kendte i forvejen, nemlig Hans Andersen, Uvelse, som bestred hvervet i 2 perioder indtil 1978.

Når jeg skal være helt ærlig, tror jeg nok, at vi syntes, at lidt af amtsrådets værdighed forsvandt med en bondeemand som formand i stedet for en amtmand.

Hans Andersen var imidlertid en dygtig politiker, der

forstod at skabe respekt omkring sig. I mellemtiden havde også et andet uhyggeligt perspektiv været oprullet for os, nemlig forslag om dannelsen af eet stort hovedstadsamt. Dette blev som bekendt aldrig til noget, men i stedet fik vi et Hovedstadsråd, som fungerede indtil 1990.

I forbindelse med amtsrådsvalg har der været tradition for, at amtsrådets personale foretog fintælling af stemmesedlerne. Jeg har ikke tal på, hvor mange af sådanne fintællinger og valgopgørelser, jeg har været med til, men det er mange. Vi ansatte tog det som noget af en festdag, der altid sluttede med en middag, hvori de indvalgte også deltog. Jeg kan kun erindre eet tilfælde, hvor vi flyttede et mandat, det var formentlig i 1974, hvor fintællingen viste, at et venstremandat tilfaldt en kvinde i stedet for som antaget en mand. Det var det første kvindelige amtsrådsmedlem, og Hans Andersen så ikke ud, som om han var ubetinget tilfreds med udfaldet!

*

I 1968 blev vort eneste barn Annette student og som alle forældre var vi optaget af hendes videre uddannelse. Selv havde hun kun eet ønske, nemlig at komme til Sicilien, som hun havde besøgt flere gange sammen med sin mormor, og var blevet meget betaget af. Modstræbende gik vi ind på et sabbatår under den klare forudsætning, at hun ikke giftede sig dernede - hvad hun naturligvis gjorde. Hun fik 2 dejlige børn, og vort feriemål var fastlagt i mange år.

I 1974 fandt de forholdene for dårlige på Sicilien og bosatte sig i Danmark. I 10 år havde vi glæden af at have dem i Danmark, børnene blev dansktalende og gik i dansk skole. Trods sin manglende egentlige uddannelse havde min datter fået ansættelse i Danmarks Turistråd, hvor hun klarede sig så godt, at hun i dag er marketingschef for Turistrådet i Italien med kontor i Milano. Efter at have aftjent sin værnepligt i Italien tog vort ældste barnebarn på en ferie i Danmark, hvorunder han opdagede, at han var mere dansk end italiensk. Han har siden boet i Danmark og læser nu HF på Frederiksberg - til stor glæde for morforældrene.

Den 1. september 1992 forlod jeg min stilling i amtet ef-

ter 51 års arbejde der, og håber, at jeg efter alle disse arbejdsår må være i stand til at skabe mig et indholdsrigt otium.

Elisabeth Ingleby

(Artiklen fortsættes i næste nummer).

R E C E P T I O N

Den 9. april afholdt Lokalhistorisk Forening reception i anledning af udgivelsen af to lydbånd. Aase Orholm og Kirsten Thye-Jein har indlæst foreningens "Gader og veje i Hillerød kommune" samt den i 1863 skrevne og i 1927 genudsendte "Røde Ran". Det er en "folkebog", hvis handling især foregår på Frederiksværk-egnen.

Margrethe Krogh Sørensen bød velkommen og takkede de to indlæsere samt Anne Marie Jensen, der som tidligere har taget sig af kopieringen og klargøringen af båndene.

Overbibliotekar Elna Nyholm, Frederiksværk, som havde foreslået udsendelsen af "Røde Ran", takkede for Lokalhistorisk Forenings initiativ, og formanden for Dansk Blindeinstituts Hillerødafdeling, Jørgen Clausen, sagde i sin tale bl. a.: Vi svagtseende har meget store problemer vedrørende adgang til det trykte ord, og specielt når det drejer sig om lokalhistorisk litteratur.

Stadsbibliotekar Hellen Niegaard modtog på bibliotekets vegne et sæt af de indlæste bånd som tak for den imødekommehed, der vises fra Hillerød Biblioteks side ved udgivelsen af lydbånd.

"Gader og veje i Hillerød kommune" og "Røde Ran" kan erhverves ved henvendelse til biblioteket i Bakkegade.

Jeg kommer fra et hjem med fjernsyn

ved Eva Holm-Nielsen

Connie Vest Mikkelsen er født i Hillerød den 7. april 1945. Hun er datter af Ruth og Ingvar Mikkelsen, som i 1947 overtog købmandsforretningen "Hillerød Pakhus", beliggende Helsingørsgade 34. Nedenstående er et uddrag af hendes barndomserindringer, fortalt i foråret 1994.

- Da jeg kom til verden, boede vi i på Enghavevej 6 hos Einar Olsen, som dengang var ansat på Hillerød Gasværk. Det var en lille lejlighed, så da jeg var 4-5 år, flyttede vi op på Langesvej 27, og der boede vi så til omkring min konfirmation. Her havde vi min oldemor boende. Vi kaldte hende "Bedste". Min mor er vokset op hos sine bedsteførelde, fordi hun mistede sin far, da hun var 2 år. Han døde i 1919 af spansk syge.

- Min oldefar hed Jens Peder Mortensen. Han var portner, først på Frederiksborg Slot, senere på Marie Mørks Skole. Da han døde, kunne Bedste ikke klare sig selv, og min far insisterede på, at hun skulle bo hos os. Der var god plads i lejligheden. Der var en tilbygning med egen indgang, og der fik hun så sit værelse.

- Det var ikke altid nemt for mine forældre. Bedste var så glad for mig, fordi jeg var hendes oldebarn. Hvis vi skulle have noget at spise, jeg ikke kunne lide, så sagde hun: "Det skal du ikke spise, det spiser Bedste!" Så blev min far tosset og slog i bordet og sagde, at hun skulle fa'me lade være med at blande sig, og at jeg selv skulle spise min mad. Jeg var meget knyttet til hende. Hun var der altid og havde altid tid. Hun døde, lige før jeg begyndte i skolen. Da var hun 86 år.

- Det var meningen, at min far skulle købe ejendommen på Langesvej, men så var der kommet en, der havde budt noget højere, og så blev den faktisk solgt bag ryggen på ham. Lejemålet blev opsagt, og vi skulle ud. Vi flyttede til Vinkelvej 1, til en bungalow, der var købt af til kommunen til nedrivning, fordi biblioteket skulle ligge der. Der boede vi trekvart år.

Connie foran huset på Langesvej i august 1952, den første skoledag.

- Da lejemålet oven over købmandsforretningen endelig blev ledigt i 1962, flyttede vi derned. Da var jeg 17 år. Der boede jeg så, til jeg blev gift og flyttede hjemmefra. Det var i 1967, samme år, som min far døde.

- Da min far skulle overtage forretningen, forlangte enken efter den tidligere ejer, P.A. Petersen, at der skulle stilles en kaution, og det skulle være af den gamle Christen Husted og Rogert Jensen fra Dampvaskeriet. Min far var jo ikke fra Hillerød, og han kendte dem ikke.

- Min mor gik ned og snakkede med Husted. Og min far havde et hus nede på Fredensvej, som han så solgte. Så sagde Husted til min mor: "I kommer til at sidde hårdt i det. Men jeg tør godt, for det er en flittig og dygtig mand, men I må ikke blive syge".

- Min far fik desværre tuberkulose et par år efter. Han lå på sygehuset sammen med Hans Olsen, der var ansat i automobilfirmaet Poulsen & Hansen. Når man lå med den sygdom, så var det noget, der strakte sig over et halvt år. Men de havde det fint sammen.

- Min far var syg mange gange, og da jeg var omkring 12 år, var han inde på Gentofte Sygehus for at blive opereret af professor Husfeldt. Han var den første i Danmark, der fik indopereret en kunstig lunge. Det blev der skrevet om i aviserne.

- Tuberkulose er jo meget smitsomt, så vi gik til gennemlysning på sygehuset to gange om året. Det skulle man, fordi der var sygdom i familien. Og hver gang man havde været forkølet, måtte man lige en tur til lægen for at få lyttet lungerne efter.

- Min mor var i forretningen alle årene. Da jeg var helt lille, var hun hjemme det meste af dagen. Hun havde så et par timer i forretningen, så min far blev afløst til frokost. Han var stort set alene om det sammen med hende. Han havde kun løs hjælp sidst på ugen, og når der var travlt omkring den første. Når min far var syg, så klarede min mor det hele selv med fremmed hjælp. Det var hun nødt til.

- Dengang havde mange jo bøger hos købmanden med månedsregnskab. Vi fik næsten altid vores penge, men det kunne somme tider vare meget længe.

- Jeg har haft en utrolig god barndom. Jeg gik i børnehave på Lindevej den halve dag, fordi jeg var enebarn. Da jeg var omkring 9 år, fik jeg en lille, hvid silkepuddel som erstatning for en lillebror. Den hed Micky. Den blev meget gammel. Da min far døde, sørgede den så meget, så vi var nødt til at aflive den. Den sad i benenden af hans seng og græd, og det kunne vi altså ikke holde ud.

SKOLEN

- Fra 1.- 5. klasse gik jeg på Ndr. Banevejen Skole. Der havde jeg en klasselærer, der hed frk. Andersen. Fornavnet tror jeg aldrig, vi fik at vide. Det var "frøken Andersen". Hende havde jeg i dansk. I regning havde jeg fru Bernhard Andersen.

- Da vi kom i 4.- 5. klasse, fik jeg en lærer, der hed Jørgen Gad. Han var jeg ikke ligeså begejstret for. Og han flyttede desværre med til Byskolen, hvor jeg fik ham i matematik, så han døjede jeg med til realeksamen. Han var kunde i forretningen, men han havde lidt svært ved at klare min fars meget kontante måde. En dag kom han og skulle have en dåse ærter, og så spørger han min far, hvor mange ærter der er i sådan en dåse. Så kigger min far på dåsen og fortæller, hvor meget der var i drænet vægt. Men det

var han ikke tilfreds med. Han ville simpelthen have at vide, hvor mange styk grønne ærter, der lå nede i dåsen. Så sagde min far: "Det kan jeg ikke fortælle dig, men du kan købe to dåser og så gå hjem og tælle den ene". Så blev lærer Gad meget vred og forlod forretningen, og han kom aldrig tilbage. Og han hævnedes sig på mig ved at hovere og håne.

BYDRENG

- Når bydrengen svigtede eller var syg, så blev jeg tilkaldt fra jeg overhovedet kunne bære en lille kasse. Da jeg blev lidt større, blev jeg tilbudt budcyklen, og hvis ikke jeg kunne køre den, så kunne jeg trække den. Jeg bragte varer til Batzkes Bakke, Københavnsvej, Helsingørsgade, Gl. Holmegårdsvej, Vinkelvej, Langesvej, Margrethevej, Nordre Banevej og Tamsborgvej.

- Der boede en kurvemager Mogensen i Bakkegade, i huset efter murermester Jørgensens gamle ejendom. Det var et hvidt hus med en gammeldags stentrappe. Gik man ind gennem porten til gården og over i hjørnet, var der et værksted, hvor der sad blinde og lavede ting af peddigrør. De kom fra blindeinstituttet i Fredensborg. Det var meget gribende for sådan en halvstor pige som mig at se, hvordan de sad og følte sig frem. En gang imellem, når materialet var blevet for tørt, skulle det jo dypes i vand, og så sad de og søgte efter spanden eller karret med vand. Da var jeg omkring 10 år.

- Hos kurvemageren kunne de altid undvære en 10-øre eller en 25-øre. Men jeg kunne godt komme hos nogle meget fine mennesker, hvor jeg aldrig fik så meget som en 5-øre. Og dengang nejede man dybt for en 25-øre.

- Hos andre fik man godt med drikkepenge, når de så, det var en lille spinkel pige, der kom stavrende af sted med en longjohn fyldt med varer og øl. Hos en tømrermester på Københavnsvej fik jeg en 2-krone, når jeg kom med en kasse øl. Det var de gammeldags trækasser med 50 flasker i.

- Drikkepengene måtte jeg bruge, som jeg havde lyst til. Men jeg var meget sparsommelig som barn.

Hillerød Pakhus på hjørnet af Helsingørgade og Bakkegade sidst i 1940'erne.

- Jeg hjalp også til i forretningen, vejede sukker og andre ting af. Jeg fik også lov til at komme om bag disken. Men først, da jeg kunne regne, for der var ikke noget, der hed regnemaskine dengang. Man skrev op på et stykke papir og talte sammen. Det var en god træning.

DAGLIGDAG

- Vi stod altid op kl. 6. Forretningen åbnede normalt kl. 7, men min far var der gerne inden, fordi de, der mødte på arbejdet kl. 7, skulle have både øl og tobak med. Min far var der altid. Og når han endelig havde fri, så ringede folk. Eller også kom de og bankede på, hvis de havde fået uventede gæster, og så måtte han ned i forretningen og hjælpe dem. Og det gjorde han altid.

- Mine forældre havde aldrig fri. Vi har aldrig holdt sommerferie. Jeg er blevet sendt på ferie som barn hvert eneste år, enten til familie eller kammerater. Men de har aldrig selv kunnet rejse. Jeg kan huske, at min far

holdt sommerferie én dag. Jeg har været omkring 15 år. Vi tog til København og gik strøgtur, og han var med i stormagasinerne. Bagefter spiste vi på et stort hotel nede på Sct. Annæ Plads, helt oppe på toppen. Der havde de en fiske- og sildebuffet. Min far var meget imod, at jeg ikke kunne lide fisk. Jeg havde mere lyst til noget kød. Men der var ingen pardon, jeg skulle have fisk. Så delte vi en flaske hvidvin og sad og snakkede hyggeligt, og jeg lærte at spise fisk.

- Min mor og jeg tog tit til København. Det var så skægt, det var jo lidt af en begivenhed. Aftenen før blev tøjet strøget og lagt frem. Og jeg kom i zinkbaljen, og jeg var så fin og så nypoleret. Vi tog toget ind til Nørreport. Og så gik vi i stormagasiner. Vi var hos Fonnesbech og Illum, hvor vi købte noget tøj, som man ikke kunne få i Hillerød. Og en gang imellem så vankede der et par sko. Vi gik hos Vagn og købte hatte. Min mor fik syet derinde. Når hun så tog hat på, så sagde min far altid: "Hva' fanden er det, du har på?" "Har du ikke set den før? Den er da gammel!" svarede min mor.

- Jeg var meget fin i tøjet som barn. Men skoene. Det er sådan set det eneste, jeg har lidt under som barn. På Hansensvej 7 boede dem, som havde Hou Skoforretning i Slotsgade. Og de handlede hos mine forældre, så der skulle mine sko købes. Det var vi nødt til. Vi betalte jo ikke for dem. De fik varer i stedet for, så der var ingen pardon.

- Hou var sådan en rigtig god, solid skotøjsforretning med "bedstemor-sko". Når det begyndte at blive koldt, så tænkte jeg på de snusfornuftige støvler, man kunne få, og så tænkte jeg på dem, de andre rendte i fra Hauge. Hauges sko var meget smartere. Når der var noget, der var in dengang, så havde jeg det selvfølgelig også, men det var ikke ligeså in, for det skulle helst købes dernede. Men en gang imellem lagde min mor penge til side, og så købte vi sko hos Hauge.

- Jeg fik lov til at gå til frisør. Det var hos fru Christensen, Ndr. Banevej 10. Hun handlede i forretningen, så der var jeg nødt til at komme. Det var min mor også. Hun sagde altid, når hun skulle til frisør, men hver anden gang så hun anderledes ud. Så gik hun ud og betalte selv. Ellers skulle det

Connie med sine forældre i forretningen foråret 1960.

bare noteres, når hun var hos frisøren, fordi der så var modregning.

- Jeg var der nogle enkelte gange. Da jeg var omkring 12 år, blev jeg permanentet første gang. Men hun lavede alt for mange krøller. Min mor kunne godt forstå, det ikke var noget, så jeg fik frisørpenge af hende.

- Jeg kommer fra et hjem med fjernsyn. Det var ret usædvanligt dengang sidst i 50'erne, og min far ville ikke have, at folk skulle vide det. Så vi fik rullegardiner op i den stue, hvor det stod, så skæret fra skærmen ikke kunne ses udefra.

- Der blev også drukket vin i mit hjem. Det var heller ikke så almindeligt. Man drak normalt vand eller mælk til maden. Min far lærte mig ret tidligt at smage og sætte pris på noget, der var godt. Og da jeg blev født, lagde han vin til side til min konfirmation. Det gjorde man dengang.

- Jeg havde pligter derhjemme. Jeg har nok været meget forkælet og meget beskyttet, men jeg skulle vaske op. Men det bedste jeg kunne finde på, hvis der skulle vaskes op, det var at gå på toilettet, og det kunne altså godt vare længe. I starten var hun færdig, når jeg kom ud. Men så fandt hun ud af, at det var vist på beregning, og så ventede hun på, at jeg skulle gøre mig færdig.

SØNDAG

- Jeg skulle også tage del i rengøringen, og jeg skulle hjælpe til i haven. Vi havde en lille have, og så havde min far lejet et stykke jord ned mod søen ved Helsingørsgade 47, der, hvor Frederiksen havde K.B.-depot. Der dyrkede han blomster. Men han havde kun tid søndag formiddag, så når der skulle luges og sådan, så var der familieudflugt, og så deltog alle.

- Søndag eftermiddag, når vi havde spist til middag - dengang fik man jo en rigtig søndagsmenu - oksesteg og flæskesteg, sov man til middag. Der blev drukket eftermiddagskaffe, avisen skulle læses, og så var den søndag gået.

- Efter eftermiddagsluren kunne det ske, at vi gik en tur. Så gik vi til eftermiddagsgudstjeneste i Slotskirken. Og når vi gik derfra, gik vi på værtshusbesøg på den måde, at der skulle spises hos dem, som handlede i forretningen.

- Der var noget, der hed Sorte Hest, sådan et rigtigt værtshus, hvor man sad og drak bajere. Det lå nede i Slotsgade. Min mor og jeg kunne ikke fordrage at komme der, men det var vi nødt til. Når man leverer til sådan et sted, er man også nødt til at vise sig. Og min far ville gerne have, at vi gik med, for så kunne han gå hurtigt igen.

- Vi kom også på Jernbanehotellet, på Skovlyst, på Hotel København og på Kronprinsen. Jeg kunne bedst lide at komme på Kronprinsen. Der var stemning, det var sådan et pænt sted.

- På Skovlyst var det meget sjovt. Så var vi gerne flere, der fulgtes ad. Der var bl.a. Hilmer Thomsen og hans familie. Han havde kolonialforretning i Frederiksværksgade 15, ude ved siden af bageren. Han havde samme

forpligtelser. Så vi støttede hinanden en gang imellem. De havde to børn, som jeg kunne lege med.

- Jeg vidste ikke noget bedre end at komme i biografen søndag eftermiddag. Det var på Torvet, og jeg tror, det kostede 2 kr.

- Så var der engang, jeg skulle i biografen med nogle kammerater. Jeg har været 8-10 år. Det var om vinteren, og der var is på søen. Vi gik ud på bådebroen. Det røde skilt med "Adgang forbudt" var oppe. En eller anden betjent, som kom hos min far, havde set os. Og mens jeg var i biografen, var han hjemme og fortælle mine forældre, at jeg havde spadseret ude på Slotssøen. Så blev jeg skældt ud og fik forklaret hvor farligt, det var.

- Når mine forældre om søndagen var ude at køre sammen med deres venner - det gjorde de ret ofte - så fik jeg altid lov til at komme med. Jeg kunne godt lide en cerut. Min far havde altid cerutter med i inderlommen til mig. Jeg var dengang ikke andet end en stor pige med hårspænde og et meget andægtigt udtryk. Jeg har været 11-12 år. Jeg kan godt sige, folk var simpelthen ved at vælte ned af stolene, når de så, jeg røg. Men min far syntes, at når de havde lyst til at ryge efter en middag, så skulle jeg også have lov til at ryge. Men han ville ikke have, jeg røg, når jeg var uden opsyn.

DANSESKOLE

- Da jeg var yngre, gik jeg til dans hos frk. Ellen Bernild. Først holdt hun til på Hotel København og senere på 1. salen i villaen på Chr. IVs Vej 4. Hun havde sin gamle mor til at sidde og spille klaver. Og moderen spillede meget falsk en gang imellem. Så råbte hun: "Jamen mor, hold dog op!" Og så kunne vi begynde forfra.

- De fleste gik til dans hos Richard Nielsen eller hos Hugo Nielsen. Men familien Bernild handlede i forretningen, så derfor skulle jeg gå til dans der.

- På et tidspunkt fik jeg dog lov til at gå hos Hugo Nielsen. Han holdt til nede på Hotel København. Det var sjovere, for der gik mine kammerater.

Det var jo ikke alle, der havde en far, der var købmand, som skulle gøre kunderne tilpas.

- Man klædte sig fint på, når man skulle til dans. Hvid skjortebluse og fin nederdel eller kjole. Jeg dansede bl.a. med Steen Clausen, der nu er advokat i byen. Han troede, at jo hurtigere han dansede, jo hurtigere kom han hjem og fik den hvide skjorte af.

- Jeg har også danset med Svend Stenhøj Jørgensen, som jeg mødte i børnehaven. Hans forældre boede nede på Milnersvej 32 i det hus, der hedder "Stenhøj". Svend og jeg kom til at gå i skole sammen alle 10 år og blev realister sammen fra Byskolen. Og vi fik begge læreplads i Handelsbanken i København.

- En gang om året havde vi afdansningsbal på Hotel København. Vi skulle vise det, vi havde lært i årets løb. Så sad forældrene ved borde ude langs væggene og spiste smørrebrød, medens der blev danset.

- Dansekjolerne blev syet til mig hos en syerske. Hun hed fru Kokholm og boede i Bakkegade. Når jeg kom og skulle prøve, havde hun altid andre ting for, og så var tøjet ikke færdigt til prøvning. Så lukkede hun ikke op.

- Et år havde jeg sådan en flot, brandgul kjole på med flæser og brune fløjlsbånd og fløjlsløjfer. Halvdelen af det sad fast med knappenåle, fordi hun ikke kunne blive færdig.

FØDSELSDAG

- Der var altid masser af gaver fra min forældre. Og der var pyntet fint op med lys og blomster og flag. De havde rigtigt gjort noget ud af det. Så valgte jeg aftensmaden, stegt flæsk og persillesovs. Der var som regel is til dessert eller abrikos med makroner, der havde ligget i noget. Og så flødeskum eller creme.

- I skolen kunne vi i de små klasser få lov til at vælge en historie, som blev læst op i timen, og så kunne vi få lov til at dele slik ud. Det var enten flødeboller eller karameller.

- Jeg holdt børnefødselsdag, og det foregik på den måde, at man inviterede pigerne med hjem. De første år var det alle pigerne i klassen, men efterhånden var det kun nogle stykker. Så fik vi chokolade og boller og lagkage, slik, is og sodavand. Bagefter legede vi.

- Man slog sig sammen om en gave. Vi gav som regel hinanden bøger. Det var seriebøger. Jeg ønskede mig Tykke Niels-bøger. De var så sjove. På et tidspunkt var det meget in at give en fyldepen. Det var, fordi vi gik i klasse med Henriette Pallesen fra Pallesens Bogtrykkeri. Og hun kunne skaffe skriverskaber til fornuftig pris.

KONFIRMATION

- Jeg blev konfirmeret i Slotskirken af pastor Johansen. Han boede på Københavnsvej, hvor han havde fået bygget en konfirmandstue. Der blev terpet salmevers, og der var faktisk ikke nogen, der turde møde op uden at kunne dem. Vi blev ikke overhørt i kirken, men vi blev sandelig overhørt i hver eneste forberedelsestime. Han var præst med stort P.

- Der var nogle af drengene på holdet, der var sådan lidt strenge, og pastor Johansen var meget hysterisk. Jeg mener, det var Thor Pedersen, den senere minister, der kom til at sige et eller andet, der ikke var sømmeligt. Pastor Johansen fór op og smadrede ham sådan en lussing, at alle fingrene sad på kinden.

- Jeg syede selv min konfirmationskjole. Jeg fik min veninde Jytte Fyhns mor til at hjælpe mig. Kjolen var af vaflet, schweizisk bomuld, noget meget flot stof. Den var ankellang med rynker og en stor sjalskrave.

- Andendagstøjet blev købt hos Elna Rasmussen i Slotsgade. Jeg fik lilla, ternet nederdel og lilla cardigansæt. Og så jeg fik jeg en rød frakke. Og fine sko med æggehæl.

- Min mor og far og nogle af gæsterne var med i kirken. Der var stor fest, hvor der var dækket et langt bord gennem to stuer. Familie og mine forældres venner og en af mine veninder, Hanne Hansen, var inviteret. Hendes far var vognmand Viggo Hansen, også kaldet "Wessel". Det var faktisk meget sjovt, fordi hun var sådan lidt speciel i sin påklædning.

Dengang var det lige blevet moderne med mamelukker. Og sådan nogle havde hun på. Dem var mændene ret interesseret i.

- Der var selvfølgelig kogekone, der havde haft travlt i flere dage. Jeg kan ikke huske, hvad vi fik at spise, men jeg mener, det var kalvesteg. Efter middagen fik vi kaffe med cognac og likør.

- Jeg fik et ur af min forældre, for jeg havde året før fået en ny cykel i fødselsdagsgave. Jeg fik også en ring, et smykkeskrin, armbånd og bøger.

- Telegrammerne blev læst op ved bordet. Der var også sange, og der blev holdt taler for mig. Af min far og nogle af gæsterne. Jeg holdt også tale. Jeg takkede min forældre for festen. Det var noget, vi havde snakket meget om. Min far syntes, at det at have mod til at rejse sig op i forsamlingen var en værdig måde at gå ind i de voksnes rækker på.

I en senere artikel fortæller Connie Mikkelsen om sin barndoms jul.

GENERALFORSAMLINGEN

Foreningen afholdt ordinær generalforsamling den 22. 3. 1994. Bestyrelsens årsberetning og regnskab for 1993 blev godkendt. Kontingentet for 1994 fastsattes (uændret) til 100 kr. årligt, for pensionister og studerende 50 kr.

Per Andersen, Jørgen Berner og Anton Mariegaard genvalgtes til bestyrelsen. Som suppleanter nyvalgtes Inge Elsøe og Ove Rasmussen. Carl Rathsach og Søren R. Christensen blev genvalgt som hhv. revisor og revisorsuppleant.

BESTYRELSEN

Formand: Margrethe Krogh Sørensen, Hestehavevej 13, 3400 Hillerød	42 26 72 32
Næstformand: Jørgen Berner, Åvang 78, 3400 Hillerød	42 26 06 13
Kasserer: Anton Mariegaard, Tjørnevang 4, 3400 Hillerød	42 26 24 32
Sekretær: Eva Holm-Nielsen, S. Kierkegårdsvej 1, 3400 Hillerød	42 26 46 89
Per Andersen, Skippermosen 19, 3400 Hillerød	42 26 83 89
Asger Berg, S. Kierkegårdsvej 1, 3400 Hillerød	42 26 46 89
- - - -	
Lisbet Schacht Hansen, Lokalhistorisk Arkiv, Bakkegade 23, Hill.	42 26 95 22

MEDLEMSBLADET

kommer 4 gange om året. Næste nummer forventes udsendt i august. Bidrag til bladet bedes, senest den 10. august, sendt til redaktøren: Anton Mariegaard, Tjørnevang 4, 3400 Hillerød - tlf. 42 26 24 32

LOKALHISTORISK FORENING I HILLERØD KOMMUNE

MED STØTTE FRA:

C.A. Andersen malerfirma - Baltica Finans - Bikuben - Borg & Green - Dansk Lokalhistorisk Forening - Den Danske Bank - Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg - Grafisk Center Hillerød - FO Arbejdernes Fællesorganisations Byggeaktieselskab - Frederiksborg Amts Avis - Hillerød Bibliotek - Hillerød Kommune - Hillerød Post - Høvellet Electric - Jyske Bank - Ristorante La Perla - Lokalbanken - Nykredit - Ullerød Brugsforening - Unibar - Wiibroes Bryggeri.

Fra idé til færdig tryksag

- Ring til os og få tilbud på Deres næste tryksag!

GRAFISK CENTER HILLERØD

Trollesminddeallé 9 · 3400 Hillerød
Tlf.: 48 24 27 00 · Fax: 48 24 27 04